

Pludselig var jeg fuldstændig overbevist

Efter sin konfirmation fik Daniel Russell en umættelig sult efter at lære mere om Gud

Daniel Russells barndomshjem havde de ikke noget forhold til religion. Derfor blev Daniel heller ikke døbt som barn.

»Jeg var nærmest ateist og fik det sværere og sværere med religion. Jeg kunne ikke tro på en Gud, når verden var fuld af ondskab, og de religiøse var en flok hyklere hele bundtet. Især de kristne og muslimerne,« husker Daniel, der bor i Sæby i Nordjylland.

Daniel skænkede ikke religionen mange tanker, før hans storebror spurgte, om Daniel ville stå fadder til sin lille nevø.

»Det var en ære at blive spurgt, så det ville jeg gerne. Men for at kunne stå fadder måtte jeg selv blive døbt.

Jeg havde ikke noget problem med at få lidt vand over hovedet. Det sagde mig ikke noget.«

Et års tid senere spurgte Daniels mor, om han også ville konfirmeres, ►

► og Daniel sagde ja med tanke på fest og gaver.

»Jeg begyndte at gå til konfirmationsforberedelse og lærte på den måde mere om kristendommen, men det var stadig en fremmed tanke for mig at tro på det,« husker han.

Helligånden i maven

»Men så kom konfirmationsdagen, og der skete noget vildt, da jeg sagde ja i kirken. Jeg tror, det skete dér, selv om det først gik op for mig uden for kirken. Pludselig var jeg fuldstændig overbevist om, at kristendommen

var sand, at Gud havde skabt verden, og at Jesus var død for mine synder. Gud må have plantet det i mig inde i kirken. Jeg kan huske, at jeg havde en underlig følelse i maven, som om Helligånden arbejdede derinde,« smiler han.

I de følgende dage oplevede han en umættelig sult efter at lære mere om Gud. Han bad i timevis og kastede sig over Bibelen. På få uger kom han igennem store dele af Bibelen.

»Jeg oplevede, at Gud talte til mig på alle mulige måder. Både gennem det, jeg læste, og når jeg bad. Jeg havde også tre drømme, som bekræftede det, jeg læste. Jeg har aldrig før eller siden haft den slags drømme,« forsikrer han.

»I starten tog Gud nogle enormt store skridt med mig på meget kort tid. I dag vandrer vi stadig sammen, men i et tempo, hvor jeg bedre kan følge med,« siger Daniel.

Hør to minutters andagt på telefon

70 300 150

75 82 33 60

Journalist Ole Noermark Larsen, Kolding holder telefonandagten i uge 6

Indre Missions Telefonandagt
NETANDAGTEN.DK

jesusnet.dk

Læs mere om Helligånden på: jesusnet.dk/svar/3915

Af sig selv

Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset.

*Fra søndagens tekst i kirkerne:
Markusevangeliet kap. 4, vers 26-32*

Det mindste frø

I de fleste sammenhænge skal en proces følges og påvirkes, hvis den skal slutte rigtigt. Men processen i Guds riges vækst beskriver Jesus med ordene »af sig selv«.

At Guds rige vokser af sig selv betyder imidlertid ikke, at væksten sker ud af ingenting. Underet sker der, hvor de rigtige forudsætninger er til stede. Ikke i kraft af menneskelig indsats, men som et Guds under.

Den afgørende forudsætning for Guds riges vækst er, at Guds ord sås. Det ord, der har sit centrum i Jesus' død på et kors. Når det ord forkyndes og tros, går det, som Jesus beskriver i den anden lignelse. Da bliver det mindste frø til den største plante. Det begyndte med et lille barn, men det blev til en verdensomspændende tro.

Den lovmæssighed gentager sig hele tiden i Guds rige. Dåbens tre håndfulde vand over et barnehoved, der bliver til et levende håb. Et lille

brød og nogle dråber vin, der i nærheden bliver til et evighedsmåltid.

Når vi har et løfte om, at er Kristus vores håb, så har vi det største i vente.

Leif Hankelbjerg Mortensen

Foto: Thinkstock/abadoniam

Følg de røde lygter

Kristendommen er på en måde som en kolonne af biler

Det er godt med gode klare baglygtelys. Kører man i tåge, regn og mørke, er det rigtig godt at kunne lægge sig bag en anden bil og bare følge de røde lygter i passende afstand. Så er det den forreste bilist, der har arbejdet med at se fremad.

Det er et kendt billede, at vi færdes på »livets landevej«. Også her kan det være rigtig godt at kunne lægge sig bag et par røde lygter. Det kræver dog, at man kan stole på den forreste bilist. Hvis vi følges med andre, der skal samme sted hen som os selv, så er det jo f.eks. afgørende, at de ikke kører forkert.

Kristendommen er på en måde ligesom en lang kolonne af biler, der kører igennem mørket. Det er svært at se klart i det åndelige og eksistentielle landskab. Her er det trygt at følge baglygterne på de kristne, man stoler på. Dybest set begyndte hele kolonnen for 2.000 år siden, da Jesus banede vejen ved som den første selv at køre direkte hen til Skaberens kærlige hjerte.

Foto: Thinkstock/John Foxx

Tæt på Jesus' baglygter fulgte de første kristne. Og bag dem de næste kristne og så videre – lige frem til i dag, hvor jeg efter bedste evne ligger i en kolonne af mennesker, der følger Jesus. Det giver tryghed, men forpligter også til at tjekke: »Har jeg selv tændt baglygterne, så andre kan følge kolonnen ved at følge mig?«

Gode baglygter

Billedet med bilkolonnen har sin begrænsning. For dybest set er Jesus ikke alene en guddommelig person, som jeg følger på 2.000 års afstand via andre kristne. Han vil gerne sidde på passagersædet og hjælpe mig, mens jeg kører i en kolonne af biler, der alle har ham på passagersædet.

Men da jeg desværre ikke altid hører min medpassager så godt, er der stadig brug for gode baglygter at se på. Vi ses på vejen!

Sprint Aagaard Korsholm

Fra jesusnet.dk